

νά ειπή κανείς μίαν δεύτεραν φοράν. Ελξεν επίσημα τὰ βλέμματα τοῦ δουκὸς ντ' Ορλεάν τοῦ τότε ἀντιβασιλέως τῆς Γαλλίας. Ὁ πρίγκηψ τὴν ελξε γνωρίσῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρίας ντὲ Παραμπέρ καὶ ἔφυγε μεθυσμένος ἀπὸ τὴν γοητεία τῆς. Ἦτο ἕνα πραγματικὸν κοῦ ντὲ φουόντο. Ἐζήτησε ἀπὸ τὴν κυρίαν Παραμπέρ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ τῆς ἔκαμε μεγάλας προσφορὰς διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ἐρωτὰ του. Ἡ Ἀϊσὲ ἠρνήθη. Τότε ὁ ἀντιβασιλεὺς μετεχειρίσθη τὴν κυρίαν ντὲ Φερριόλ εἰς τὸ σπίτι τῆς ὁποίας ἔξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἡ Ἀϊσὲ. Ἡ πολιορκία ἦτο εἰς ὄλιαν τὸν ἡμερίον πλέον. Ἀπελευθερώθη τότε ἡ Ἀϊσὲ, ἀπήντησε εἰς τὴν κυρίαν ντὲ Φερριόλ ὅτι δὲν θὰ ἐγένετο ἔρωσμένη ποτὲ παρὰ μόνον τοῦ ἀνδρώπου τοῦ Φ' ἄγαποῦσε καὶ ὅτι ἂν ἔξακολουθοῦσαν νὰ τὴν πιέζουν θὰ κατέφευγε εἰς ἕνα μοναστήρι. Ἡ Ἀπειλὴ αὐτὴ τὴν ἔσωσε.

Ἄλλ' ἡ διαγωγή τῆς αὐτῆς ἦτο ἐκκληρικὴ διὰ γυναῖκα οἰσθή- ποτε τάξεως τῆς ἐποχῆς τῆς. Ποιὰ δὲν θὰ θεωροῦσε ὡς ἔξαιταν τύχην τὸ νὰ γίνῃ ἐρωμένη τοῦ ντ' Ορλεάν. Ὁ πανίσχυρος πρίγκηψ ἐβραζετο τότε εἰς τὸ ζενιθ τῆς ἰσχύος του καὶ ὅλα ἐτίσχαν τότε τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ἐγένετο πραγματικὸς βασιλεὺς καταπατομένων τῶν δυνατῶν δικαιομάτων τοῦ ἀνῆλικου τότε Λουδοβίκου 15ου. Κάθε ἄλλη θὰ ἐφλοδοῦσε νὰ γίνῃ ἐρωμένη τοῦ ντ' Ορλεάν καὶ θὰ ἐθώπευεν ἴσως τὸ δνεῖρον ὅτι πιθανὸν νὰ ἐγένετο κάποτε καὶ βασιλοῦσα τῆς Γαλλίας.

Ἀλλὰ εἶχε ἤδη μιλῆσαι ἡ καρδιά τῆς. Ἄγαποῦσε τὸν ἰπτότην ντ' Αἰντι. Τὸ εἰδὸλλον ἤρχισε κατὰ τὸ 1720. Ἡ Ἀϊσὲ μολοῦντο τὸν ἄγαπῃσε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐν τούτοις ἐπροσπάθησε νὰ καταπο- λεμησῇ αὐτὸ τὸ ἀσθμῆμα. Ἡρνήθη ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ἰπτότου καὶ τότε ὁ ντ' Αἰντι ἔφυγε διὰ πολὺ μακρὰν. Ἐπῆγε εἰς τὴν Πολωνίαν.

Τὸ 1722 ἀπέθανε ὁ ντὲ Φερριόλ καὶ τῆς ἐκκληροδότησε διὰ τῆς διαθήκης του εἰσόδημα ἑτήσιον 4 000 λίβρων. Ἄλλ' ἐκτός τούτου τῆς ἄφησε καὶ δι' ἑνὸς σημειώματος ἕνα μεγάλο ποσὸν ποῦ ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ἀμέσως ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του.

Ἡ κυρία ντὲ Φερριόλ ἔκαμε τότε πρὸς τὴν Ἀϊσὲ γυδαίον ὑπαι- νιμον διὰ τὴν γενναίωσιν τοῦ ἀποθανόντος γαμβροῦ τῆς καὶ ἐκεῖ- νῆς ἔπρεπε ἀμέσως αὐτὸ τὸ πολὺτιμον ἔγγραφον καὶ τὸ ἔκαυσε ἐνώ- πιον ὄλων τῶν κληρονόμων.

Ὁ ἰπτότης ντ' Αἰντι ἐπέστρεψε εἰς τὸ Παρίσι τὸ 1723. Ἡ Ἀϊσὲ δὲν ἀνθίστατο πλέον. Ἀπὸ τὰς σχέσεις αὐτὰς ἐγεννήθη ἕνα κο- ραίσι. Τὴ ἀγωνία τότε. Ἐγένεν ὀλοκλήρον ταξεῖδι διὰ ν' ἀποκριθῇ ὁ τοκετός. Γάμος ἐν τούτοις δὲν ἔγινε τοὺς ἀπογευμένους φανερὸς. Πι- θανὸν διότι ἐφοβοῦντο τὸν ντ' Ορλεάν παντοδύναμον μέχρι τοῦ 1726. Ἀργότερα ἐν τούτοις ἡ Ἀϊσὲ εἰς ἕνα ταξεῖδι τῆς εἰς τὸ Λονδίνον παρουσιάσθη εἰς οὐχὺς τοῦ ἰπτότου. Αἱ σχέσεις τῶν διεκοτῆσαν ἀργότερα καὶ ἡ Ἀϊσὲ ἐπέστρεψε τὰ τελευταία τῆς χρό- νου φάρονσα καὶ ἀποσιωπημένη εἰς τὴν θρησκευτικὴν λατρίαν. Ἦτο ἐν τούτοις τόσο νέα ἀκόμη. Ἀπέθανε μόλις σαράντα χρόνων τὸν Μάρτιον τοῦ 1733.

Αἱ ἐπιστολαὶ ποῦ ἄφησε ἀποτελοῦν ἑνδιαφέρον δοκοιμένο διὰ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ἡ ἐκδοσίς των ἐπρο- κάλεσε ἄρθρα καὶ μελέτας τῶν διασημοτέρων κριτικῶν τοῦ 19ου αἰῶνος. Οἱ ἔρωτές τῆς με τὸν ντ' Αἰντι καὶ τὸ ἐπισηδῖον τοῦ δου- κὸς ντ' Ορλεάν τοῦ Ἀντιβασιλέως ἔδοσαν τὸ θέμα ἐνὸς δράματός εἰς πέντε πράξεις τοῦ Λαβρέγιον καὶ τοῦ Φουοῦ παρασταθέντος τὸ 1854. Ὁ Μπουιλέ ἔκαμε ἀργότερα τὸ 1872 ἄλλο δράμα εἰς στί- χους τὴν Ἀϊσὲ.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἐμπνεύσῃ τοὺς ἀναδιφράτας τῶν λαμπρῶν βιβλίων καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ αἰῶνός τῆς.

Δ. Α. Κόκκινος

✕

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΧΝΙΤΑΣ

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Δημοσιούμεν σήμερον τὸ τρίτον μέρος τῶν συμβουλῶν τοῦ δό- κτορος κ. Βαλντῶβ πρὸς τοὺς τεχνίτας. Τὸ μέρος αὐτὸ ἐνδιαφέρει πλὴν τῶν τεχνιτῶν καὶ τὰς οἰκογενεῖας καὶ τοὺς κινῶν γενικῶς.

Ὁ «πάφλιος», ὁ μπουρτίσης καὶ ὅλα αὐτὰ ποῦ με ἕνα ὄνομα τὰ λέμε «**χλκλωματὰ**», βγάδων μιά πρσινοκίτρινη οὐκουρά, τὴν ὁποία ἡ ἐπιτημὴ καλεῖ «**ἄλκας** τοῦ χλκλωῦ». Αὐτὸ τὸ ἄλας τὸ ὁποῖον εἶνε φαρμάκι δυνατὸ δὲν φαίνεται πάντα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μορεῖ κανεὶς πάντοτε νὰ προσβλέγεται. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γα- νώνῃ κανεὶς συχνὰ τοὺς τετρεθεροδὲς του καὶ νὰ τοὺς γανθῇ καλῶς. Ποιὸς ἀπὸ σὰς δὲν ἐπαθε μιά φορά τοὺς ἀλκίοντος τῆς ζωῆ του ἀπὸ ξεγνάτω τέντζερον, κόψιμο, ζαλάδα, πονοκέφαλο καὶ ἐμετοί;

Καμμία φορά ὅμως ἂν τὸ φαρμάκι εἶνε σὲ μεγαλιέτερη δόσι, φέρονε θάνατον!

Ἐναντίον τῶν δηλητηριόσεων αὐτῶν ὁ γιατροὶ συμβουλεύουν τὰ ἔξης: Μόλις αισθανθῆς τὰ πρῶτα συμπτώματα, ζαλάδες, πόγους, ἐμετοί, νὰ πῆς ζεστὸ νερὸ γιὰ νὰ προκαλέσῃ δυνατὴ ἔκρυσιν, οὕτως ὥστε νὰ βῆγῃ τὸ δηλητήριον ἀπ' τὸ στομάχι. Ἐπειτα νὰ πῆς ἐπίσης ἄφρετο γάλα μὲ ζάχαρι, καὶ κατόπιν πάλιν νὰ χτυπήσῃς τὸ ἀσπράδι δύο ἀνῶν καὶ νὰ τὸ πῆς κ' αὐτὸ ἀνακατεμμένο μὲ νερὸ. Ὅλα αὐτὰ ὅμως νὰ τὰ κάμῃς γρήγορα καὶ νὰ μὴν ἀγοπορήσῃς, διότι τὸ φαρμάκι δὲν χορατεῖται.

Τὸ δηλητηριὸν τῶν μαγειρικῶν σκευῶν εἶναι ἐπικίνδυνον καὶ γιὰ ὄσους «γανῶνον» τὰ «**χλκλωματὰ**». Οἱ ἱατροὶ παρετήρησαν σχετι- κῶς πῶς οἱ γανωματῆδες, ἀκόμη καὶ οἱ ὄρωλογάδες, αὐτοὶ ποῦ κἀνονε ταῖς τρομπῆς καὶ ταῖς καμπάνες, προσβέλλοντα ἐπίσης συχνὰ ἀπὸ ρεματισμούς, ἀπὸ παρὰλυσιν, ἀπὸ βρογχίτη. Καὶ τοῦτο διότι ὅταν δουλεύουν, ἡ σκόνη τοῦ χλκλωῦ μπαίνει εἰς τὸ στόμα τους καὶ τὰ ρουθόνια τους καὶ τοὺς δηλητηριάζει.

ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

Στὸν ὄμο παίρνει τὸ σταμὶ καὶ γιὰ νερὸ πηγαίνει κυπαρισσῖνα καὶ λεγιή, γοργὴ χωριτωμαίη.

Καὶ λέει «Τὸ κρίμα 'να βαρὸ +τέτια λαμπὰ κοινοστάλλη τοῦ Γιάνη ἐδὸ νὰν τὰ χαρεῖ 'ἢ ζωσιανὴ ἢ ἀγκίλη».

Ἔβαν καθόσια τὰ νερά, καὶ σκίβοντας νὰ πάσει μέσα μ' ἀκράτητο θαρᾶ τὰ κάλλη τῆς καμῖου.

Κακὸς βορᾶς φροσιμα... Ἄχ! νὰ μὲ τόσο νάσι, τοσοὶ τὸ γίγο ποῦ περᾶ καὶ σὲ γίνκοματίζεσι.

Ἄγρὰ σὲ λίγο καὶ γλομὴ στὸ στομάχι παραθέρνει καὶ τὸ καμαρωτὸ κορμὶ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέροντι.

Ἄλεξ. Πάλλης

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΣΕΛΙΓΚΑ

Ἐμ' ὁ Τσελιγκας ὁ Γιάνης πᾶν ἀπ' τ' ἀργιὰ ζωοῖ : Βόσκο πρόβατα μ' ἀρῖασι, βόσκο γίδια καὶ ταρῖα, Ποῦχον τὸ μαλλὶ μὰ πῆχῃ, τὰ μαστῖρα στοργγιλῃ, Σὰν τὰ μίγοντα τῆς Βιάρκας, ποῖ τ' ἄρμεγι καὶ γελᾷ.

Σὰν τὴν Βιάγα, ποῖ τ' ἄρμεγι μὲς 'στὴ σῆνῃ, βρε παιδί, Καὶ γινὰ γινὰ ἢ ματὶ τῆς ποῦ βυζαίνει τὴν κορδί... Βιάγα μου νοικοκυρά μου, χαϊδεμένη ὁμορφονιά, Ἄφσε τ' ἄρμεγμα, καϊμένη, νὰ βυζᾷσων καὶ τ' ἀρνιά.

Κ' ὡς νὰ βῶθ μὲ τὰ κοκιδία 'ς τὴν νυχτερινὴ βοσκῃ, Ἔλα γύρε 'ς τὸ πλεγοῦ μο, βλαχοπῖδα πιστικῃ... Λίς πὼς πῆρε καὶ νοιζορῖς τὸ βουνοῦ μας τὴν ποδὴ Πῶς κοινορίζων τὰ πουλάκια ταῖρι ταῖρι 'σ τὰ κλαδιὰ...

Σκόρπια σὺννεφα, ἄσπρα, σκόθρα, κ' ἐλαφρὰ σὶν τὸν ἀγρὸ, Προχωροῦν μπρὸς 'ς τὸ φεγγάρι καὶ ομοποῖν τὸν ὄροστο. Σὰν αὐτοῖς νὰ ἦταν κάμπος μὲ λιβρίδα γαλιανᾶ, Κ' ἄρμισέλιγκας ὁ ἥλιος ποῦ ὀλιμερίο' αἰτοινά.

Καὶ 'ς τῆς ἄδρας πρὶν πλινθισῃ, τῆς ξανθῆς τὴν ἀγκαλιὰ, Κοθέρνε τὸ λαγασιὸν του καὶ πασιτ' σε τὰ μαλλιά. 'Στὴ Φεργάου τὰ παρὰ'σε, 'στὴ γλωμὴ νοικοκυρά, Νὰ τοῦ κάμη μὰ φλοκάτα, τὸν χειμὸ νὰ τὴν φορᾷ.

Γ. Μ. Βιζυηδὸς

ΑΙ ΕΠΙΘΥΜΙΑΙ

Γιατὶ δὲν εἶμαι ἡ δημοσὺλα 'στὸ χορταράκι τὸ γλωσθ, ὅτου κοιμᾶ' ἢ βοσκοπούλα τὸ βροῖδι μετὰ τὸ χορθ;

Γιατὶ δὲν εἶμαι τ' ὄνειρο τῆς ποῦ τὴν κρατεῖ σιωπηλῃ, τὴν ξαναφίρει 'σὸν χορθ τῆς καὶ μὲς 'στον ἴπνο τῆς γελᾷ;

Γιατὶ δὲν εἶμαι τ' ἀεράκι ποῦ γίγω τῆς λιθοβῆς; ἢ τὸ ἀδῶσ λουλουδάκι, π' ἀνθεῖ 'στὸ ποδὶ τῆς οἰμᾶ;

Ἄς ἦσων κᾶν ὅταν 'εὐπνήσῃ, τῆς κούρας βούσῃς τὸ νεο ποῦ θὰ νηθῇ καὶ θὰ δημοσιῇ τὸ πρόσωπο τῆς τ' ἀνθρῷ.

Γιατὶ δὲν εἶμαι τὸ πουλάκι γινὰ γινὰ ποῦ κελαιετ, κ' ἕνα φιλι μ' ἕνα φιλᾶκι τῆς εἰχνεὶ ἀπὸ τὸ κλαδί;

Ἦ κᾶν ἄς ἦσων τὸ ἀρνάκι ποῦ θ' ἀγκαλιῇ τὸ ποινρὸ καὶ τὸ κρεμῖσιον κοουδονάκι καὶ θὰ τὸ βγάλῃ 'στὸ βουνο.

(Τὰ ἄσματα)

Ἡλίας Τανταλιδῆς

Οἱ Γάλλοι τορναδόροι τοῦ χλκωῦ φοροῦν γι' αὐτὸ βαμπάκι στὴ μύτη καὶ τὸ στόμα τους. Καὶ οἱ δικοὶ μᾶς ἔτσι πρέπει νὰ κά- νουν, γιὰτὶ ὁ χλκὸς χαλάει τὸ αἷμα, τὸ φαρμακῶνει. Περισσότερον ὄλων ὅμως συσιστῶμεν εἰς πάντας τοὺς ἐργάτας, καλὴν διαίταν, καλὴν τροφήν, ἀφθονὴν καὶ καθαράν τροφήν. Οἱ ἐργάται μᾶς συνηθίζων νὰ γευματίζων μὲ λίγο τυρὶ, λίγες ἐλιές, μιά γιομάτα, ἕνα κρεμμυδι, ἐνῶ τοὺς χρειάζεται κρέας ἀφθονο, αὐτῶν, γάλα, ψάρι, χορταράκι. Ἄς κλοτρώμεν καὶ ἄς πολιτρώμεν λοιπὸν κ' ἄς ἀφίσων κατὰμέρος τὴν περιφροσὴν «ἄλιτρωτα» ἢ ὁποία σκοτῶνει, ἀφανίζει!... (Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ δόκτορος Βαλντῶβ)